

SUZA KOLB

eu,
supereu

BIROUL DORINȚELOR

♥♥♥ Edda ♥♥♥

O cutie plină cu dorințe

corint junior

Traducere din limba germană
de Timea Horvath

Ilustrații de
Daniela Kunkel

corint[✓]junior

Clopoțelul sună când deschid ușa magazinului. Am noroc! În magazin sunt doar domnul Löslich și o femeie. Nici pomeneală de Max și Lea.

— Bună, Edda, te-ai trezit așa devreme? mă salută domnul Löslich.

— Azi e sâmbătă, iar eu, mama și tata facem mereu ceva special sâmbăta, îi explic.

De fapt, el știe asta deja.

Străina dă din cap, ca și cum ar ști prea bine despre ce vorbesc. Dar eu nu o cunosc deloc.

— Ce frumos! Și mai întâi luați un mic-de-jun copios, nu-i așa?

Îmi zâmbește larg.

Pari mă ciupește de braț. Dar dacă e invizibilă, nu mă doare, așa că nu țin „au!”.
Totuși, îi spun:

— Las-o baltă!

— Cu cine vorbești? vrea să știe femeia.

E mult mai în vârstă decât mama și are deja părul alb.

— Cu prietena mea, răspund, uitându-mă fix la chifle.

Știu că femeia mă privește cu ochii mari. Așa se întâmplă de fiecare dată când vorbesc cu Pari într-un magazin. Mulți adulți mă întreabă: „Unde sunt părinții tăi?” Dar, de fapt, vor să întrebe: „Ești nebună?”

Dar nu-mi pasă. În primul rând, știu că nu sunt nebună. În al doilea rând, oamenii sunt pur și simplu invidioși. Majoritatea nu au niciun prieten bun. Nici măcar unul imaginar!

Străina își pune lucrurile în sacoșa de cumpărături.

— La revedere, domnule Löslich! La revedere, fetelor!

Ne face cu mâna mie și lui Pari și pleacă.

Domnul Löslich pune chiflele pentru mama și tata în sacoșa mea de pânză.

— Poate Pari vrea un croasant cu unt? întrebă. Azi sunt deosebit de gustoase.

Eu și Pari ADORĂM croasantele cu unt!

Plătesc, iau sacoșa și ieșim afară. Și apoi îl văd pe Max, iar el mă vede pe mine.

— La naiba!

Mi-aș dori să fiu invizibilă, ca Pari.

— Aloooo! strigă Max. Iar te joci cu prietena ta fantomă?

Își ciocănește tâmpla cu un deget, apoi dispare în magazin.

Mi-ar fi plăcut să strig în urechea idiotului cât e de prost. Dar Max pleacă, iar eu cad,

fiindcă mă ciocnesc de femeia în vârstă de mai devreme și o dărâm. Genunchii mei aterizează pe trotuarul dur, iar mâna mea, într-un iaurt cu căpșune.

Mă ridic de îndată în picioare.

— Îmi pare rău. V-am lovit? o întreb.

— Nu, sunt bine.

Femeia se ridică și ea și îmi întinde sacoșa de pânză.

— Important e că nu s-a întâmplat nimic cu chiflele tale, adaugă.

O strâng tare în brațe.

— Mă duc să vă cumpăr repede un alt iaurt.

— Nu, rămâi aici! îmi zice străina, ștergând iaurtul cu un șervețel și adăugând: În plus, prietena mea e de vină că ne-am ciocnit. Dacă nu m-aș fi certat cu ea, nu s-ar fi întâmplat asta.

Mă uit în jur, confuză.

NICĂIERI nu se vede o a doua femeie în vârstă!

— A plecat fără să vă ajute? Nu e chiar cea mai bună prietenă!

Femeia râde în hohote.

— Nu! zice, scoțând un alt șervețel din buzunarul jachetei și ștergându-și ochii. Prietena mea a fost, să zicem, complet invizibilă. Ca a ta. Doar că prietena mea există în realitate.

Femeia face o pauză și apoi spune încet:

— Dar, din păcate, nu ne mai frecventăm. Însă tocmai m-am certat cu ea în minte, de parcă ar fi fost de față.

Își bate joc de mine? Dar, fiindcă mă privește acum cu tristețe, nu întreb asta cu voce tare.

— De ce v-ați certat?

Nu mă pricep prea bine la certurile dintre cei mai buni prieteni. Dar dacă aș putea s-o ajut?

— Ah, nu e important, spune femeia și întinde mâna. Apropo, eu sunt doamna Schmittke. Noua proprietară a librăriei.

Acum zâmbește din nou.

— Eu mă numesc Edda.

Ne strângem mâinile.

— Mama se va bucura! Ea iubește cărțile! exclam, după care îi ridic cu grijă sacoșa și o întreb: Unde locuiți?

Doamna Schmittke arată spre casa în care locuiesc și Prințesele Roz numărul 2 și numărul 3.

Prind de un mâner al sacoșei, iar doamna Schmittke, de celălalt. Mergem încet pe Strada Parcului până la casa ei.

— Mulțumesc mult, Edda! îmi spune doamna Schmittke în fața ușii casei sale. Chiar asta mi-am dorit mai devreme: ca cineva să mă ajute să car sacoșa asta grea. Acum ai dreptul la o dorință!

Inima îmi bate tare.

— Un ponei?

— Ce dorință frumoasă! Dar, din păcate, nu ți-o pot îndeplini. Este o dorință foarte mare.

Doamna Schmittke mă privește cu regret.

— Așa spun și părinții mei, zic și trasez cu piciorul stâng un cap de ponei invizibil

pe trotuar, apoi adaug: Probabil că nu voi avea niciodată un ponei.

— Poate că vei reuși cu SCHIMBUL DE DORINȚE, spune doamna Schmittke.

Pronunță ultimele cuvinte foarte încet. De parcă ar fi o formulă magică.

SCHIMBUL DE DORINȚE? Ce înseamnă asta?

— Schimbul de dorințe nu e deloc dificil, continuă doamna Schmittke. Tu ai o dorință și altcineva la fel. Apoi vă îndepliniți reciproc dorințele. Face o pauză și se uită la mine, pe urmă adaugă: Un ponei este o dorință foarte mare. Poate ai o dorință mai mică, una care s-ar putea îndeplini mai repede?

Din păcate, nu-mi vine nimic în minte.

— Știi, la schimbul de dorințe se întâmplă ceva foarte frumos, spune doamna Schmittke. Se apleacă spre mine și îmi șoptește: Nu doar

că îndeplinești dorințele oamenilor, dar îi faci și FERICIȚI. Nu e minunat? Își ia repede sacoșa de cumpărături și dispare pe hol, strigând: Ne vedem curând la librăria mea!

— Vreau să iau micul-dejun! se plânge Pari.

O, nu! Cu siguranță și mama și tata vor același lucru! În timp ce urc scările spre apartamentul nostru în urma lui Pari, cad pe gânduri.

DECI: Cu siguranță fiecare om are o dorință. Și eu am una. Dar oare acest schimb de dorințe funcționează cu adevărat? Poate că e ca atunci când adun dulciuri de Halloween, când umblu mereu cu tata, domnul Löslich, Max și Lea din ușă în ușă. La final, punem toate dulciurile adunate pe masa mare din restaurant și le schimbăm între noi. Ca urmare, fiecare avem o pungă plină cu bomboanele preferate. Oare această

pungă este ceva asemănător cu dorința mea cea mai mare?

Deodată, simt furnicături pe piele și inima îmi bate foarte tare. Deja mă văd galopând pe un ponei alb pe iarba din parc.

DE ACEEA: Acest schimb de dorințe este o idee super grozavă!

MAI ALES PENTRU CĂ: La final, toți sunt superfericiți!

Și chiar acum îndeplinesc o altă dorință: le duc chiflele părinților mei, care sunt lihnii de foame!

BIROUL DORINȚELOR

♥♥♥♥ ♣ Edda ♣ ♥♥♥♥

Ți-ai dorit vreodată ceva foarte, foarte mult? Atât de mult, încât să visezi zi și noapte la acel lucru? Cu toții avem o dorință arzătoare. Și ar fi absolut minunat dacă s-ar putea îndeplini pur și simplu!

Edda își dorește din tot sufletul un ponei și o „cea mai bună prietenă REALĂ”. Într-o zi, află de la doamna Schmittke de la librărie despre schimbul de dorințe: cu cât îndeplinești mai multe dorințe pentru ceilalți, cu atât îți cresc șansele să ți se îndeplinească și ție dorința cea mare. Perfect! Edda are acum un plan: o să-și înființeze propriul birou al dorințelor!

Pune, în restaurantul părinților ei, o cutie în care oricine poate lăsa o dorință, pentru a-i fi îndeplinită. De acum înainte, scopul ei este să îndeplinească năzuințele celorlalți!

